

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

і Вісник Христової Епіфанії

ЛИПЕНЬ – ГРУДЕНЬ, 2001
A.D. 2001 – A.M. 6129/6130

№ 23-24

З М І С Т

ЛЮБОВ 22

Елементи любові 23

Любов ілюстрована в будинку 24

Функції любові 32

Розвиток любові 33

ВЕЛИКА ГРОМАДА 36

Деякі ряди каменів храму 37

Пагірок Акра в Єрусалимі 38

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ 42

«І коли (Агнець) сьому печатку розкрив [...]». «Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного [...]. Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє [...]: »Ще раз захитаю не тільки землею, але й небом« [...]. Отже ми, що приймаємо Царство непохитне, нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо страхом». «Але Христос, Первосвященик майбутнього доброго, прийшов із більшою й досконалішою скинією, [...] й набув вічне відкуплення».

— Об. 8:1; Євр. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

ЛЮБОВ

ОДНИМ із доказів зросту зісуття людського роду є той факт, що наші слова в їх значенні поступово піддаються спотворенню. Така ситуація складається із словом *любов*. Його значення звелось майже виключно до *давання милостині вбогим*. Коли ми розважимо і порівняємо це значення з більш шляхетним поняттям кількох століть тому, то знаходимо очевидний доказ, що це слово піддалось спотворенню у своєму значенні. Відразу можемо зауважити, як це зuboжиле значення саме приклеїлось до цього слова. Однак історія цього і багатьох інших слів є показником зісуття людства. Таким чином деякі з найшляхетніших слів прийняли деградовані, поверхневі значення. Любов, про яку говориться у Святому Писанні, означає щось глибше, шляхетніше, краще від звичайного давання милостині. Вона є сьомою

коронуною прикметою із семи першорядних прикмет (2 Петр. 1:5–7). В цьому розділі ми розглянемо її головні фази.

Що потрібно розуміти під словом *любов* у біблійному значенні? Наша відповідь така: *любов* — це *добра воля*. Вона *завжди* означає *добрю волю*. Існує багато форм вираження любові, які не містять деяких інших прикмет, однак ніде не виступає вираження любові, позбавлене доброї волі. Отже, вона є серцем любові, є тією істотною прикметою. Є багато способів представлення любові, які не містять лагідності. Наприклад, батько, який карає свого сина за погані вчинки, не може бути занадто лагідним, але, коли це чинить, повинен мати добрі наміри, тобто *любов* стосовно своєї дитини. Отже, існує багато виразів любові, в яких не показано пробачення. Бог любить грішника, але не прощає, доки немає покаяння. Вирази любові також є показані там, де немає великої витривалості. Прояв довгого зношення в деяких випадках вказував би на погану вдачу, наприклад вияв довгого зношення до іншого до рівня, який принесе йому шкоду, було б дією без любові. Можна навести також інші приклади, але вважаємо, що цих достатньо для доказу цієї точки зору.

З цього ми бачимо, що існують прояви любові, в яких немає інших прикмет, але в кожному з тих актів любові присутня *добра воля*. Ніколи не може бути прояву любові, в якому не було б доброї волі. Отже, вона є тим, що Біблія називає *любов'ю*, тому те, що завжди присутнє і займає головну роль у прояві любові, мусить бути її суттю, тобто самою *любов'ю* в чистому вигляді.

Є два види любові, або доброї волі: *любов* обов'язкова (по-грецьки *φιλία*) і *любов* безкорислива (по-грецьки *αγάπη*). Іноді ми говоримо про природну *любов*, але природна *любов* у дійсному значенні є обов'язковою *любов'ю* між людьми. Також є (так звана) грішна *любов*, яка в дійсності зовсім не є *любов'ю*.

Що ж ми розуміємо під обов'язковою *любов'ю*? Наша відповідь така: *Обов'язко-*

ISSN 1641-1455

Незалежний релігійний щоквартальник, видаваний
Світським Місійним Рухом «ЕПІФАНІЯ»

Редактор:
Bernard Hedman
Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:
Piotr Woźnicki
ul. Zdobywców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

Адреса для переписки:
290071 м. Львів, п/с № 4027
Світський Місійний Рух «Епіфанія»

Інша публікація:
Біблейское Знамя и Вестник Христового Царства

Видання на іноземних мовах:
англійська, датська, французька, німецька, польська,
португальська, тамільська, малайялам, каннада

Часопис вільний від впливу яких-небудь визнань, партій,
організацій і людських вірувань, зв'язаний з Богом в тій мірі,
в якій розуміє Його Слово. Він видається для:

- оборони Парусійної Правди, подаваної Господом за посередництвом «того Раба», як підстави всілякого дальнішого розвою Правди;
- оборони заряджень, статуту і заповіту, також поданих Господом за посередництвом «того Раба»;
- представлення, а також оборони Правди епіфанічно-базилейської, котра розвивається, і становить своєчасний харч для люду Господнього, згідно з Його волею.

Теперішня Правда буде висилатись безплатно тим, котрі про це попросять.

вою любов'ю є добра воля, яку ми по праву винні іншим. Є один рід доброї волі, яку ми зобов'язані дати іншим і, коли ми її за-недбаємо, то грішимо, а якщо ми її даємо, то не маємо ніякої особливої заслуги, оскільки тим самим ми просто виконуємо наш обов'язок. Таку любов ми звичайно називаємо обов'язковою любов'ю або справедливістю. Однак чинення справедливості не є якоюсь операцією виривання зубів, тягарем, як про це думають багато людей. Багато не люблять цього, бо в їхніх очах воно є чимось подібним до зубного болю. Ми маємо обов'язок виявляти добру волю в стосунку до інших, а спонукані до цього таким обов'язком, називаємо це обов'язковою любов'ю. Тому справедливість означає те, що визначається обов'язковою любов'ю. Ми не повинні думати, що справедливість є такою, як холодна мертва статуя і, якби ми її обняли, то вона обдарувала б нас холодом. Скоріше, ми маємо розуміти, що справедливість, обов'язкова любов, є милим достоїнством, прикметою, гідною пошанування, добрим достоїнством, але вона не єдина любов, визначена Божим розумом і подібна до тієї, що існує в ньому.

Є любов в справедливості, але лише та міра любові, яка вимагається по праву. Ми *винні* певну міру любові — найвищу — Богові, а меншу міру — нашим ближнім. Міра любові, яку ми їм винні по праву, визначається Божою вимогою і є тим, що ми називаємо справедливістю, тобто обов'язковою любов'ю. Вислів: «Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї!» є вираженням обов'язкової любові, яку вимагає Бог для Себе Самого. Це ж саме, можна сказати, про вираження любові до Господа Ісуса. Вислів: «Люби свого ближнього, як самого себе!» є вираженням обов'язкової любові до ближнього (Мар. 12:30, 31).

БЕЗКОРИСЛИВА ЛЮБОВ

Однак ми не хочемо спеціально обговорювати справедливість, але любов, тобто другий вид любові — *безкорисливу* любов. Що потрібно розуміти під безкорисливою любов'ю? Любов, яка цікавиться іншими,

оскільки зацікавленість іншими становить саму суть любові. Ідеєю безкорисливої любові скоріше за все є не інтерес до себе під час виявлення цієї форми любові стосовно інших, оскільки тим самим ми щось робимо для інших, що із самолюбної точки зору не приносить нам користі. Це любов, яка не шукає власних користей, але любов, яка вишукує користі для інших *в гармонії з добрими засадами*. Це любов, яка «не шукає *тільки* свого» (1 Кор. 13:5), але шукає добра для інших. Це біблійна любов і вона визначена висловом *безкорислива* любов. Тут є така думка, що безкорислива любов, ігноруючи свої власні інтереси, вишукує і старається про добро для інших, навіть ціною своїх власних інтересів.

Якби ми мали визначити її детально, то сказали б, що безкорислива любов — це *добра воля, виявлена поза обов'язком, що ґрунтується на отриманні насолоди від вживання добрих засад, випрацьовує пошанування, симпатію або милосердя і виконує жертвенну службу*. Така любов згадується нашим Господом Ісусом в Ів. 3:16 як виконувана Отцем: «Так бо Бог *полюбив* світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в нього, не згинув, але мав життя вічне». Це була найпрекрасніша маніфестація безкорисливої любові. Таку любов виразив дорогий Спаситель в Ів. 15:9, 12: «Як Отець *полюбив* Мене, так і Я *полюбив* вас. Перебувайте в любові Моїй! Оце моя заповідь, — щоб любили один одного ви, як Я вас *полюбив!*». І знову Ісус виражає цю любов в Ів. 14:21: «Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то *полюбить* його Мій Отець, і Я *полюблю* його, і об'явлюсь йому Сам». Безкорислива любов згадується також в 2 Петр. 1:5–7: «[...], і покажіть [...] в братерстві — любов». Ці тексти виразно обговорюють безкорисливу любов.

ЕЛЕМЕНТИ ЛЮБОВІ

Вияснивши значення *любові* або *безкорисливої* *любові*, ми хочемо обговорити інший аспект: її елементи. З чого складається любов? Коли світло проходить через призму, то розсіюється в спектр і його можна бачити в різних кольорах чи елементах.

Коли ми робимо спектральний аналіз любові через призму Духа, то бачимо, що вона містить певні елементи. Уважно розгляньмо ці складники.

Для того, щоб пояснити цю думку і зробити її менш абстрактною, ми застосуємо ілюстрацію будинку, який має три поверхи і фундамент, це допоможе нам зрозуміти і закарбувати в пам'яті елементи любові. Цей будинок буде далі зображувати любов в її різних частинах і особливостях. Але насамперед ми подамо ще ширше значення безкорисливої любові, обговорюючи її елементи. Безкорислива любов — це добра воля, яка поза обов'язком, основана на підставі отримання насолоди від добрих засад, яка оцінює, тобто насолоджується і відчуває єдність серця з тими, характери яких є в гармонії з добрими засадами; співчуває або змилюється над тими, до кого погано ставляться, або чиї характери не гармонізують з добрими засадами; отримує насолоду під впливом такого оцінення і співчуття або милосердя від жертвування, а навіть віддавання життя за інших в інтересах добрих засад. Це визначення містить саме в собі всі елементи безкорисливої любові.

Ці елементи вимагають певного виявлення. Любов основана на насолодженні добрими засадами. З огляду на це ми бачимо, що вона містить елементи оцінення: насолоджується і відчуває єдність серця з тими, котрі є в гармонії з добрими засадами, оскільки вона насолоджується добрими засадами. Коли тільки вона бачить когось, трактованого всупереч добрим засадам, або того, хто не знаходиться в гармонії з ними, співчуває або змилюється над ним згідно з потребою даного випадку. Тому з такого уподобання в добрих засадах і в тих, які є в гармонії з ними, і через співчуття з такими особами, або через симпатію чи милосердя до тих, які трактуються всупереч добрим засадам або не є в гармонії з ними — вона має святу приємність в служінні і жертвуванні, а навіть віддаванні життя на їхню користь в проголошуванні добрих засад. Її готовність служити їм, навіть в міру жертвування і віддавання життя, є останнім з її елемен-

тів, якими, таким чином, є оцінення, симпатія або милосердя і жертвенна служба.

ЛЮБОВ ІЛЮСТРОВАНУ БУДИНКУ

Ілюстрація триповерхового будинку ще краще висвітлить це виявлення. Звичайно, такий будинок мусить мати фундамент. Фундамент цього триповерхового будинку вжитий тут для представлення підстави безкорисливої любові або любові, а саме: уподобання до добрих засад. Ми повинні любити добро з огляду на саму суть добра. Це уподобання, яке ми маємо до добра з причини його природи, є базою безкорисливої любові (Пс. 1:2). Тому в розвиванні безкорисливої любові ми повинні найперше вчитися уподобання до добрих засад. Ми не можемо інакше розвинути любові. Ми можемо розвинути обов'язкову любов, яка не вимагає жертви, без уподобання до добрих засад, але ніхто не може розвинути любові без кохання добрих засад. Подібно, як хтось не може правильно будувати будинок, не оснований на фундаменті, то так само й не може властиво розвивати любов без цього фундаменту, тобто кохання добрих засад. Якщо ми хочемо розвинути цю любов, то добре попильнуймо, щоб поклали ґрунтовно й солідно цей фундамент, тому що він підтримуватиме решту будинку. Наш дім любові обвалиться без цього фундаменту!

Тепер перейдемо до розгляду першого поверху. Що в цій ілюстрації зображує перший поверх? Він зображує оцінку — уподобання і відчуження єдності серця з тими, характери яких є в гармонії з добрими засадами. Отже це є першим поверхом у будинку любові. Символічними сходами ми переходимо з одного поверху на інший. Вони зображують Слово Боже. Зауважте, що перший поверх побудований безпосередньо на фундаменті! *Так є тому, що ми насолоджуємося добрими засадами і тому маємо приємність в єдності серця і відчуваємо її з тими, які виявляють гармонію з ними.* Це не означає, що ми не маємо жодного інтересу до інакше сформованих осіб. Вони є предметом детальної турботи іншого елементу любові, тобто симпатії або

милосердя. Ми маємо приємність в єдності серця і відчуваємо її до згаданого класу, оскільки ми любимо добрі засади і оскільки вони, будучи добрими, є в гармонії з ними, а не тому, що ми маємо або сподіваємося від них певних користей (що було б обов'язковою любов'ю), але з причини їх добрих характерів.

Другий поверх нашого будинку любові зображує *симпатію* або *жалість*. Ми повинні мати співчуваючу симпатію до певного класу. Ми повинні мати жалість до іншого класу. Відчування смутку з кимсь є, власне, тим, що симпатія звичайно означає. Є й інші, до яких ми не повинні мати симпатії, але маємо відчувати до них жалість. Тому ми чинимо милосердя по відношенню до них. Другий поверх нашого будинку любові — це симпатія з одним класом, а жалість до іншого. Ми симпатизуємо тим, з ким ми перебуваємо в єдності; погане обходження з ними є поганим обходженням з нами, а їхнє нещастя є нашим нещастям. Ми маємо жалість до інших — до тих, з якими ми не є в єдності, котрих тримаємо на дистанції, оскільки їхні терпіння не є нашими терпіннями, однак ми маємо до них почуття і часто глибокі.

Третій поверх нашого будинку зображує *самопожертву*, яка втішається, складаючи життя за інших. Це безкорислива любов в активних діях; вона завжди любить служіння. Будучи любов'ю, вона насолоджується добрими засадами і тими, хто є в гармонії з добрими засадами, а також відчуває єдність з ними; будучи любов'ю, яка симпатизує тим, до яких ставляться всупереч добрих засад, або має милосердя до тих, які якимось чином не є в гармонії з ними — вона обов'язково є доброю волею, яка під впливом цих почуттів буде завжди насолоджуватись складанням жертви для інших на користь добрих засад. Тому третій поверх нашого будинку любові є жертвенною службою з причини і для добрих засад.

Звичайно, дім не завершений, якщо він не має даху. Тому-то ми мусимо покласти дах на цей будинок любові, а цим дахом є *терпеливість* (Євр. 10:36; Як. 1:4). Під терпеливістю ми не маємо на думці довго-

го зношення, а ні тільки витривалості, але силу серця і розуму, силою якої, через непохитність серед перешкод і переносування труднощів, ми поспішаємо вперед в чиненні добра, щоб могли постійно звеличувати Бога. Це повинно бути дахом дому любові. Ми повинні мати цю непохитність в практикуванні безкорисливої любові, яка не дозволить нічому відвести нас від її посідання, розвивання та утримування.

ОЦІНЕННЯ БОГА

Тепер ми готові до розподілу поверхів нашого дому любові на кімнати, які ми застосуємо для представлення тих осіб і класів, по відношенню до яких ми маємо виявляти любов. Ми матимемо стільки каменів у фундаменті, скільки є добрих засад. Чотири стіни цього фундаменту становлять уподобання в чотирьох засадах: мудрості, силі, справедливості і любові. Ми матимемо по п'ять кімнат на кожному поверсі в будинку любові, нашому прекрасному будинку. Довжина кожної кімнати на кожному поверсі є повною шириною будинку.

На першому поверсі парадна кімната має бути найбільшою; зображує вона уподобання в Богові і єдність з Ним з цілого нашого серця, думки, душі і сили з огляду на Його в найвищому ступені досконалу гармонію з добрими засадами. Це є вдалим вирішенням, щоб найбільша кімната в нашому будинку на першому поверсі була парадною кімнатою. Пам'ятаймо, що перший поверх зображує оцінення — уподобання в тих і відчування з тими, характери яких є в гармонії з добрими засадами. Той, чий характер сам в собі є досконалістю, характер найкращий і найпрекрасніший в його прикметах, — це Єгова. З огляду на Його характер Він Один гідний отримати нашу найвищу оцінку. Оскільки характер Бога досконалий в мудрості, справедливості, любові й силі в міру, якій не зрівняється жоден інший характер, то Він повинен мати найвище місце в наших серцях. Біблія говорить (Пс. 37:4), що ми повинні насолоджуватись єдністю і відчувати її з Богом, оскільки Він в найвищій мірі досконалий.

Якби наш Бог був Богом вічних мук, то ми б очевидно не могли любити Його з властивою пошаною. Ми могли б мати обов'язкову любов до Нього з вдячності за ймовірне звільнення від вічних мук, але ми не могли б мати безкорисливої любові з уподобання в Ньому і відчування з Ним. Оскільки наш Бог є Богом найвищої мудрості, справедливості, любові та сили, то ми можемо виявляти Йому найвищу форму оцінення, яку здатні розвинути наші серця. Ми покликані до чинення цього кожним нервом нашої істоти, а також з повним уподобанням і єдністю почуттів ми можемо вмістити це в нашому оціненні. Зробімо це головною кімнатою в нашому домі любові, прекрасному домі, облаштуймо його добре і стараймося постійно в ньому проживати. Маймо цю парадну кімнату як зал лише для Бога.

ОЦІНЕННЯ ІСУСА

Відразу ж за цією кімнатою збудуймо іншу, таку ж довгу, але не на стільки широку. Ця друга кімната зображує уподобання в нашому доброму Відкупителю і відчування з Ним з усього нашого серця, розуму, душі і сили з огляду на досконалу гармонію Його характеру з добрими закладами. Характер нашого дорогого Спасителя також досконалий в мудрості, справедливості любові та силі. Хоча це факт, то, однак, Його досконалість в цих особливостях не настільки велика, як досконалість Отця.

Ми не говоримо цього з приниженням Спасителя, бо не можливо, щоб будь-хто інший міг мати таку досконалість, як Отець. Наш Спаситель є вираженням образу Отця, але образ ніколи не зрівняється з оригіналом. Характер Отця є найславетнішим у всесвіті, але наш Господь має характер так близький до рівності з характером Отця, як тільки може створіння мати в порівнянні з характером Свого Творця. Це є причиною того, чому ми даємо Богу нашу найбільшу кімнату в нашому будинку любові і будуємо іншу, не таку велику, для Ісуса. Він подібний до Отця, хоча Його характер не настільки величний. Він зви-

чайно досконалий, але Його можливості не мають такого ж виміру, як Отця. Тому мудрість Бога більша, справедливість Бога — більша, сила Бога — більша, любов Бога — більша, аніж ті самі в Господа Ісуса. Хоча це повинно бути сказане, то, однак, є багато місця для різносторонньої пошани, яка тільки можлива до виявлення дорогому Спасителю.

Пам'ятаймо, що Невіста представлена в Піснях Пісень як така, що говорить про Ісуса. Обсипавши Його по черзі фразами ніжних слів і слави, коли вже не була в стані об'явити подальші деталі, підсумовує свої почуття в словах: «[...] і він увесь — пожадання ... [...]!» (Пісн. 5:16). Ми можемо з певністю сказати про нашого Господа Ісуса, Що Він весь пожаданий, весь захоплюючий! Ми хочемо будувати цю кімнату уподобання в Його характері і єдності з Ним в нашому прекрасному домі і постійно там проживати.

ОЦІНЕННЯ БРАТІВ

А за цією кімнатою на першому поверсі ми будемо будувати третю кімнату, на багато меншу від попередньої, хоч її довжина буде повною шириною будинку. Застосуємо ми її для зображення любові до братів у формі оцінення їх характерів. Брати, на відміну від Отця і Сина, ще не мають досконалих характерів. Так довго, як вони будуть в тілі, вони не будуть мати абсолютної досконалості. Тепер вони мають досягнути досконалості. Досконала любов означає біблійну любов до Отця, до Христа, до братів, до світу і до наших ворогів. Вона не означає абсолютної досконалості, тому що досконалість не може бути досягнута в тілі, але досконала любов є осягнута, коли ми здобуємо біблійну любов до наших ворогів. Ми повинні любити братів і відчувати з ними, але це уподобання і співчування не буде незворушним. Любов, яку ми маємо до Отця і Сина, а також наше уподобання в них і відчування з ними є незворушним. Грунтуючись на любові до добрих засад, ми не знаємо в них нічого, що могло б зазмучувати наше уподобання в них і єдність

серця з ними, тому що вони абсолютно досконалі. В цей спосіб ми розуміємо, чому ця кімната для братів є меншою. Однак, є багато доброго в братах, з якими ми тішимося і з якими відчуваємо єдність, тому що вони провадять «добрий змаг віри»; їх воля піддана Його волі; вони тренують і практикують віру в Христа як їх Спасителя; ненавидять гріх, а люблять справедливість; розкаялись в минулих гріхах і шукають гармонії з Богом; зростають щораз більше на подобу Отця і Сина; насолоджуються добрими засадами; терплять за справедливість; пильнують і моляться, а також насолоджуються дослідженням, практикуванням і проповіданням Слова. Вони будуть допомагати в поваленні всякого зла, впровадженні всякого добра, в даванні світу можливості отримати життя, в підношенні слухняних до досконалості, а вірних до вічного життя, до слави Бога і Христа. Оскільки добрі засади становлять для нас захоплюючу річ, то ми відчуваємо святу приємність з братами і відчуваємо єдність з тими, хто згідно із згаданими речами у великій мірі знаходяться в гармонії з добрими засадами.

ОЦІНЕННЯ ЛЮДСТВА

Відразу ж за цією кімнатою ми прагнемо будувати іншу. Ця також пробігатиме через цілу ширину будинку, але буде набагато менша від кімнати, яка прилягає до неї з фасадного боку. Ця кімната зображує для нашого розуму любов оцінення до світу людства. Хтось може сказати: «Як ти можеш висловлювати якесь оцінення світу людства?». Відповідаємо: є багато добра в багатьох людях світу. Подаємо ілюстрацію, яка це показує:

В Колумбус, Огайо, кілька років тому відбувся катастрофічний паводок. Багато що знищилося, будинки були знесені і посталала велика біда. Під час збільшення паводку одна молода жінка на залитій території, будучи ізольована на другому поверсі свого будинку, намагаючись втекти від води, стала на стілець, але навіть тоді знаходилась по щиколотки в воді. Коли виглядала на вулицю, спостерігаючи при сві-

тлі місяця за шаленою стихією, побачила чоловіка, який боровся за те, щоб дістатись до дерева, яке було збоку. Він дістався до дерева і вишкрібся на нього. Тоді похолоділо, а вона боялась, що цей чоловік мерзнути засне і, втративши рівновагу на дереві, впаде в воду і таким чином загине. Хоча він був для неї зовсім чужий, вона вирішила підтримувати його, щоб він не заснув. Вона мала прекрасний співучий голос. Кликнула до того чоловіка: «Вам загрожує небезпека заснути від холоду і тоді ви впадете в воду. Я буду вам співати, щоб ви не заснули і тому хочу, щоб ви вслухалися в кожне слово, яке я буду співати». Вона почала співати і співала цілу ніч, щоб він не заснув. Коли засвітав ранок, прибув на човні поліцейський і врятував того майже задерев'янілого чоловіка. Тоді він сказав і потім повторював, що мабуть не зміг би втриматися на дереві через холод і сонливість, якби не спів незнайомої жінки, що допомагав йому не заснути; таким чином вона врятувала йому життя, не дивлячись на незручності і клопоти, які це їй принесло. Той факт, що вона хотіла забути про власне нещасне становище, щоб зберегти цього чоловіка від водної могили, показує, що в ній було щось із справжньої шляхетності. Ми дякуємо Богові, що в світі є більше подібних до неї людей.

Певні сліди образу Божого в людстві збереглися в рештках на протязі понад 6000 років упадку і тому деякі ще посідають певну міру гармонії з добрими засадами. Бачучи ці рештки Божого образу в світі, ми повинні побудити наші серця прихилитися до них з оціненням. Ми можемо тішитися такими особами, оскільки вони виявляють певну міру гармонії з добрими засадами. Таким чином ми будуюмо четверту кімнату на першому поверсі нашого будинку любові. Займаймо її постійно.

ОЦІНЕННЯ НАШИХ ХВОРОГІВ

Далі ми будемо будувати іншу кімнату, таку ж довгу, але не таку велику, яка становить приблизно половину площі попередньої кімнати, яку ми щойно збудували. Ця

кімната зображує оцінення наших ворогів. Як можна оцінювати наших ворогів? Ми не можемо тішитися тією недоброзичливістю, яку вони до нас виявляють. Одна із найважчих речей у світі — це навчитися оцінювати своїх ворогів. Одна із найтяжчих проб любові — це дійти до стану і залишитись в стані, в якому ми можемо тішитися добром, яке знаходиться в наших ворогах, оскільки те, що вони для нас роблять, постійно прагне викликати в нас протилежність до втіхи, а саме — незадоволення та роздратування. Однак, не дивлячись на це, ми повинні виявити таку, власне, любов до наших ворогів. Фундамент нашого будинку, кохання добрих засад, робить це можливим.

Якщо ми любимо добрі засади більше, ніж самих себе, то можемо відчутти приємність в контакті з кожним характером, в якому ми бачимо ці добрі засади, об'явлені навіть в малій мірі. Добро в наших ворогах існує, як це покаже одна ілюстрація:

Один брат багато років мав ворога. Господь дав йому цього ворога, тому що Він любив цього брата, оскільки одним з найбільших благословень, якого ми можемо собі взаємно бажати, є посідання ворогів! Як же ми можемо навчитися любити наших ворогів, якщо ми не маємо жодного? Це не означає, що ми прагнемо, щоб один одному докучав, але бажаємо, щоб ми разом мали можливість розвивати подобу Христову, а цього ми не можемо робити без ворогів. Найтяжчою боротьбою, яку цей брат, досвідчення якого ми описуємо, коли-небудь мав в своєму християнському житті, було навчитися любити цього ворога — свою дружину. Місяці за місяцями він мусив тривати в подаванні своєму розуму певних уривків Св. Писання, а також певних фактів, які стосувалися її, для того, щоб оцінити її. Вона мала певну кількість добрих рис. Вона була чудовою дружиною. Він напевно ніколи не бачив кращої жінки. Вона була прекрасною матір'ю, він ніколи не бачив кращої, оцінюючи це з світової точки зору — оскільки вона була світова. Вона була хорошою господинею. Вона також могла бути дамою, якби хотіла, як також кимсь іншим, якби відчула таку

схильність. Він підтримував в своєму розумі ці її добрі достоїнства, аж дійсно знайшов в цьому приємність. В результаті він не відчував образи, коли думав про неї. Однак, це була найтяжча боротьба, яку він коли-небудь провів в своєму житті, щоб самого себе привести до такого стану. Було набагато легше виявляти до неї милосердя; було набагато легше робити їй якісь послуги, однак він також навчився оцінювати її, бо любив добрі засади і бачив в ній певне добро.

Тому будуймо п'яту кімнату на першому поверсі нашого дому любові, яку ми повинні постійно займати — знаходячи приємність в тому доброму, яке ми бачимо в наших ворогах. Перешкода в будівництві цієї кімнати може бути така: тенденція утримувати в нашому розумі зло, яке нам вчинили, яке прагне заправити наші розуми і серця гіркістю. Роздумуючи про добро, яке знаходиться в них, ми будемо вчитися поступово знаходити в них причини нашої приємності. Це не буде та сама міра приємності, яку ми відчуваємо в стосунках з кимсь, хто не є нашим ворогом; це не має бути та сама міра приємності, яку ми відчуваємо в єдності з другом; набагато менша, аніж ми переживаємо з братами, Христом чи Богом, але, тим не менш, ми можемо отримувати в певній мірі задоволення від зв'язку з ними, оскільки бачимо в них певне добро.

СИМПАТІЯ ДО БОГА

Піднімаючись по сходах, — Слова Божого, — ми виходимо на другий поверх, де також прагнемо збудувати п'ять кімнат. Першу, парадну кімнату, ми збудуємо для Бога. Другий поверх зображує симпатію до інших, або милосердя до них, відповідно до виду випадку. Ми не повинні виявляти милосердя до Бога, оскільки в Ньому немає нічого, що кликало б про наше милосердя. Ми можемо симпатизувати Богові, але не тому, що ми знаходимо в Ньому якусь дисгармонію з добрими засадами, а тому, що Бог був так погано трактований. Він заслуговує на віру, надію, любов, честь, схвалення і радісну службу. А що Він взагалі

отримав? Багато з його створінь, сатана й слуги сатани ставилися до Бога з невдячністю, невірою, ненавистю, непослухом, доріканнями, богохульствами і представляли Його в неправдивому світлі. Коли ми роздумуємо про те, який Він добрий, ласкавий та милий і тоді розпізнаємо, як жахливо до Нього ставляться, то напевно будемо Йому симпатизувати, якщо ми належимо до родини Бога. Ми прагнемо відчувати з Ним, оскільки це родинна справа (бо Він наш Отець) і оскільки Він заслуговує багато добра, а отримував нікчемне трактування. Тому наша перша кімната на другому поверсі будинку любові буде симпатією до Бога по причині поганого ставлення, якого Він зазнавав з боку сатани та його слуг.

СИМПАТІЯ ДО ІСУСА

За цією кімнатою ми прагнемо збудувати іншу, таку ж довгу, але не настільки велику, яка буде зображувати для наших розумів симпатію до нашого дорогого Господа Ісуса. Ми не повинні мати співчуття до Нього, оскільки це було б милосердям. Ми повинні співчувати з Ним, симпатизувати Йому, нашому дорогому Господу й Спасителю, не тому, що є якась вада в Його характері, але тому, що хоча ми симпатизуємо братам з огляду на їхні вади, а в Божові немає жодної вади, ані в Його дорогому Синові, то ми не симпатизуємо їм по причині якоїсь дисгармонії в Них з добрими засадами, але робимо ми це по причині поганого ставлення, якого Вони зазнавали. О, як погано Син був трактований, коли Він був в тілі й після Його вивищення! Він гідний любові, вдячності, прославлення, а також служби і це проявлялося до Нього Його вірним людом. Але переважно з ним поводитися протилежним чином. До Нього, як і до Отця, виявляли невіру, непослух, ненависть, невдячність, дорікання та богохульство і представляли Його в невластивому світлі; чинив це сатана та слуги сатани, коли Він був в тілі й від часу, коли Він ввійшов до духового стану. З огляду на це погане обходження з Ним, котрий заслужував набагато кращого ставлення, наші серця прихиляються до Нього, спів-

чуваючи з Ним у всіх Його утисках. Ми повинні співчувати з Ним, оскільки ми знаємо, що Він заслуговує кращого, а взагалі отримав найгірше. Так симпатія до Ісуса є другою кімнатою, яку ми прагнемо будувати на другому поверсі нашого будинку любові, нашого прекрасного будинку. Проживаймо постійно в цій кімнаті!

СИМПАТІЯ ДО БРАТІВ

Позад цієї ми повинні будувати третю кімнату. Цю кімнату ми змушені будемо будувати для братів, і то з двох частин. Брати також погано трактуються сатаною та слугами сатани. З огляду на те, що вони є людом Божим і як такі заслуговують на оцінення, люб'язність і любов, але цього вони не отримують від сатани та його слуг. Оскільки тоді вони навпаки їх ненавидять, обсипають докорами, образами й лихослів'ям і, оскільки вони не заслуговують на це, то наші серця повинні схилитися до них в симпатії з ними. Не в милосерді! Тому що ми повинні мати не лише почуття до них, але й відчувати з ними, бо дієслово *симпатизувати* означає відчувати з кимсь, а дієслово *милосердствувати* означає відчувати до когось. Таким чином, з огляду на погане обходження з братами, якого вони зазнають, ми співчуємо з ними.

В любові є щось інше на відрізку симпатії, що вимагається, щоб ми виявляли до братів. В братах існує якась міра дисгармонії з добрими засадами. В них є багато доброго, але також трохи зла. Цей факт, замість того, щоб так впливати на нас, щоб їх не любити, викликає нашу симпатію і ми повинні тим більше відчувати з ними. Немає в світі більшого нещастя, як брак гармонії з Божими засадами. Хтось, перебуваючи в такому стані, справді є нещасним. Цим нещастям є брак гармонії з досконалим стандартом з фізичної точки зору, але бути розумово деградованим — це більша недоля. Моральне та релігійне зіпсуття є найбільшим з усіх лихом. Якщо ми не є в гармонії з добрими засадами, то терпимо в стані найбільшого лиха. Коли ми, однак, розпізнаємо, що брати до певної міри не є в гармонії з добрими засадами;

коли ми бачимо, що вони намагаються перемогти деградацію понад 6000-літнього процесу занепаду і, що це є для них великим тягарем; коли ми бачимо, що в результаті цих вад вони не отримують найвищого визнання в Бога і виставлені на поневіряння з боку сатани, то наші серця повинні схилитися до них і ми повинні відчувати з ними в міру, яка відповідає їх дисгармонії з добрими засадами. Це друга частина третьої кімнати на другому поверсі нашого будинку. Поселімося там назавжди.

МИЛОСЕРДЯ ДО СВІТУ ТА ВОРОГІВ

Позад неї ми будемо будувати четверту кімнату, дозволяючи їй зайняти цілу ширину будинку. Вона буде зображувати милосердя до світу. Давайте розділимо цю кімнату на дві частини: ми маємо милосердя до світу з огляду на те, що він погано трактований і знаходиться в дисгармонії з добрими засадами. Бідний світ був жакливим чином трактований сатаною і зазнавав цього через погане обходження людей у взаємних стосунках, а часто люди світу погано ставляться самі до себе. Вони мають вади, недоліки, пороки — фізичні, розумові, моральні та релігійні. Їх посідання є страшним нещастям. Вони стягають на них Божий гнів та вирок смерті. Піддають їх поневірянню й подальшим кривдам з боку сатани. Вони спроваджують на них різні недолі та лиха. Це означатиме для них тяжкі зусилля, коли вони прийдуть до земного Царства на пробу до життя. Наше усвідомлення їх нещасного стану повинне побудити наші серця до милосердя стосовно них. Ми не можемо завжди відчувати з ними, як відчуваємо з братами, оскільки в наших серцях вони відокремлені і відрізнені від братів, однак ми повинні мати відчуття до світу. В симпатії ми відчуваємо з особою, яка терпить. В милосерді ми стаємо трохи здалеку, але її стан торкається нас і ми усвідомлюємо собі, що вона терпить і через те знаходиться в нещасті.

За цією кімнатою ми хочемо будувати п'яту кімнату, але вона становить лише половину її розмірів: милосердя до наших

ворогів. Набагато легше навчитися милосердя до наших ворогів, аніж навчитися любити добро, яке в них є. Факт розвивання ними неприязні доводить, що вони не перебувають в гармонії з добрими засадами. Це спроваджує на них карання — Божий гнів. Однією з найстрашніших речей у світі є брак гармонії з найвищою Істотою всесвіту та підлягання Її гнівові. Ці речі спроваджують багато терпінь та ускладнять їм піднесення з упавшого стану, коли наступить їх проба до життя. Ці роздуми роблять нас здібними бути до них милосердними. Ми також повинні розпізнати, що сатана обманює наших ворогів, впливаючи на їхні слабості і збільшуючи їхню деградацію, щоб вони часто погано поведилися один з одним і внаслідок цього ставали жертвами багатьох терпінь. Роздумування над цими справами повинне зробити нас здібними пробуджувати в собі милосердя до них. Тому ми повинні мати також другу частину нашої кімнати з огляду на їх характерні риси, які суперечать добрим засадам. Якщо ми звернемо пильну увагу на будівництво двох частин цієї п'ятої кімнати на другому поверсі нашого будинку любові під час його завершення, то матимемо повністю завершений для нашого користування другий поверх нашого будинку любові, нашого прекрасного дому.

Тепер ми можемо піднятися сходами Слова Божого на третій поверх нашого будинку й будувати там п'ять кімнат: одну для Отця, одну для Сина, одну для братів, одну для світу людства й одну для наших ворогів. Пам'ятаймо, що третій поверх зображує жертвенну службу. З огляду на наше уподобання до добрих засад і як наслідок нашого уподобання до тих, котрі є в гармонії з добрими засадами, а також як подальший наслідок нашої симпатії з тими, або милосердя до тих, котрі не мають гармонії з добрими засадами або є погано трактовані — ми відчуваємо задоволення, віддаючи своє життя в проголошуванні добрих засад і благословляючи таким чином інших в жертвенній службі. Це спосіб, яким працює безкорислива любов, яка є найвищою формою любові, любов'ю *agape*. Ми визначили любов *фiлія* як обов'язко-

ву любов. Любов *agape* жертвує. Остання є тією любов'ю, яку ми розглядаємо тут під назвою «любов».

ЖЕРТВУВАННЯ БОГОВІТАІСУСОВІ

Подібно, як і на нижчих поверхах, так і на третьому поверсі ми дамо Богові найбільшу кімнату. Що ми тільки робимо в формі жертви, повинно бути роблене *для Бога*, навіть, якщо це робиться в формі послугування благословеннями іншим. Господь Ісус «[...] Себе непорочного *Богу* приніс [...]!» (Євр. 9:14). Також і ми, що тільки робимо, робимо для Отця, оскільки Ісус представив нас Отцю, а ми хочемо під Головою й через нашого Голову щоденно жертвувати себе в посвяченні Богові (1 Петр. 2:5; Рим. 12:1). Тому наша служба, не дивлячись на те, якою вона є, або хто є її безпосереднім одержувачем, повинна бути виконувана для Бога. Це робить цю призначену для Бога кімнату найбільшою кімнатою на третьому поверсі дому любові, нашого прекрасного дому.

Прямо за нею ми прагнемо будувати іншу кімнату, не настільки велику, яка зображує жертвенну службу *для дорогого Господа Ісуса*. Ми віддали самих себе Йому, щоб Він нас жертвував. Він, наш Первосвященик, робить перший крок в кожному нашій жертвенній акті, а це чинить нас жертвою Богові. Ми повинні віддавати себе Господу Ісусу, щоб бути пожертвованими найперше Отцеві, а потім Синові по причині любові до Їхніх характерів і єдності з Ними, а також співчуття з Ними з огляду на погане трактування, якого Вони зазнають. Якщо ми радісно кладемо наше життя в розповсюдженні славного плану Бога, то ми повинні робити це з найщирішою втіхою серця. Веселість і радість повинні наповнювати наші серця і розуми в міру, як ми це робимо частково для нашого дорогого Господа Ісуса.

ЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ БРАТІВ

За нею ми будемо будувати третю кімнату жертвенної любові, яка зображує те, що

ми даємо *для Отця в інтересах братів*. Жертви, які ми складаємо на користь дітей Божих згідно з директивами Божого плану, є посвячені безпосередньо для Бога. Однак, Він задоволений тим, що жертвенна служба, яка виконується для Нього, буде в великій мірі чинена на користь Його дітей. Тому наші діла жертвенної служби будуть виконуватися для того, щоб допомогти їм, будувати їх на Господній дорозі. Кожна праця, яку ми чинимо для братів по тій причині, що є братами, приймається як жертва Богові, коли виконується для Нього. Ця жертвенна любов зробить нас здібними радіти тим, що віддаємо життя за братів. Ми відчуваємо задоволення, кажучи «НІ» самолюбним прагненням і прагненням світу — коли вони намагаються опанувати нами, щоб вичерпати ту крихту, яка складається з усього людського в нас — для того, щоб наші жертви були вжиті для добра братів. Ми будемо старатися в їхніх інтересах класти своє життя. Але, хоча наші брати будуть безпосередніми одержувачами цих добрих вчинків, то, однак, наша служба для них віддається Богові.

ЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ СВІТУ Й НАШИХ ВОРОГІВ

Позад цієї кімнати, яка протягається на всю ширину будинку, ми будемо будувати кімнату жертвенної служби *в інтересах світу людства*. Це означає, що ми будемо відчувати задоволення, віддаючи життя з метою підтримання Божого плану, щоб між іншими його обрисами світ міг отримати свідоцтво, яке стосується гріха, справедливості й надходячого Царства і, щоб пізніше міг мати можливості реституції. Що ми тільки чинимо в інтересах Божого плану для добра світу, свідкуючи йому про надходяче Царство, як також даючи інструкції щодо гріха і справедливості, що тільки чинимо для того, щоб світ з часом міг отримати користі внаслідок даного йому тепер знання на тему реституції та майбутніх благ — це становить будівництво четвертої кімнати на третьому поверсі будинку любові. Ми прагнемо її зводити.

Вона, звичайно, не настільки велика, як кімната, яка зображує жертвенну службу для братів. Робимо її настільки широкою, як тільки можемо в гармонії з більшими вимогами, представленими в кімнатах, призначених для Отця, Сина і братів.

За цією кімнатою ми будемо будувати останню кімнату нашого дому любові наполовину меншу, але такої ж довжини: жертвенну службу в *інтересах наших ворогів*. Тепер ми не жертвуємо головним чином або безпосередньо на користь світу, бо наша діяльність в більшій мірі пов'язана зі службою для братів. З уподобання в добрих засадах, з оцінення наших ворогів, в міру, як їхні характери до певного ступеня є в гармонії з добрими засадами, з милосердя до них, коли вони не є в гармонії з добрими засадами або, коли трактовані незгідно з добрими засадами — ми отримуємо задоволення в чиненні чогось в формі складання життя в рамках Божого плану в інтересах наших ворогів, засвідчуючи їм про гріх і справедливість і надходяче Царство. В такій діяльності нас супроводжує думка, що наша жертва остаточно допоможе в уділенні реституційних благ нашим ворогам.

ЛЮБОВ ПІДТРИМУВАНА ТЕРПЕЛИВІСТЮ

Ми повинні зауважити, що над усім будинком поставлений дах як остання частина нашого будівництва. Якби він не мав даху, то ми б не жили в ньому в умовах, які б забезпечували нам якусь міру комфорту. Без нього всередину потрапляв би символічний дощ і блиск, холод та спека, позбавляючи нас зручності. Ми повинні мати дах над нашим будинком любові, прекрасним будинком. Цим дахом є терпеливість, постійність, радісна витривалість під Божественним керівництвом. Безкорислива любов мусить бути скріплена всією терпеливістю, яку ми лише можемо зібрати задля утримання активності в усіх обставинах. Апостол Павло говорить до Євреїв 10:36: «Бо вам терпеливість потрібна, щоб Божу волю вчинити й прийняти обітницю». Що в цьому уривку означає чинення волі

Божої? Наша відповідь: розвивання досконалої любові. Вище ми вияснили значення і вироблення досконалої любові в образі будівництва будинку. Тому чинення волі Божої означає розвивання досконалої любові. Але що потрібно робити далі після досягнення мети досконалої любові? Отже, тоді постає потреба *терпеливості*, як це виразив тут Апостол: «Бо вам терпеливість потрібна, щоб Божу волю вчинити [після вчинення] [...]», тобто потім, коли ви розвинули досконалу любов, потім, коли ви досягли мети. Чому? Тому що тоді настають проби.

Вживаючи інший образ, ми можемо сказати, що ми виставлені на різного роду погоду, на вітри і шторми, але ми тут закриті в обговорюваному домі любові. Холод стривоженості, шторм спокуси, спека проб атакують дім любові і поки немає даху для захисту нас всередині, ми будемо зазнавати шкоди, а будинок ненадовго залишатиметься житловим. Тому стараймося триматися незламно в насолодженні добрими засадами, непохитні в насолодженні тими, котрі є в гармонії з добрими засадами і в перебуванні в єдності з ними, незламні в симпатії до тих, які не є в гармонії з добрими засадами і які є погано трактовані, або в милосерді до таких, як також незламні в радісному жертвуванні в службі добрих засад на користь плану Бога в інтересах інших осіб. Триваймо охоче в цьому становищі, радісно зносимо проби, які нам припадають, силкуймося просуватися вперед кожного дня в тренуванні любові, аж ми цілковито збудуємо наш будинок любові. Тоді ми досягнемо те, що мав на думці Апостол, коли сказав, що ціллю люду Божого є «будування самого себе любов'ю», в «Мужа досконалого», тому що «ціль же наказу — любов» (Еф. 4:16, 13; 1 Тим. 1:5).

ФУНКЦІЇ ЛЮБОВІ

Після обговорення вище доцільності, яка характеризує любов, ми зосередимо далі увагу на її функціях. Хоча вони мають ширший обсяг, аніж функції надії, то, однак, не настільки широкий, як у випадку

віри, оскільки безкорислива любов, і тільки вона, в її оціненні добрих засад, а також Бога як їх уособлення, першою розпочинає в нас працю, коли ми доходимо до моменту посвячення. В наших пізніших досвідченнях виправдання ми вчимося насолоджуватися Божим словом, яке є поєднанням добрих засад. В міру, як в нашому розумі акарбовуються його доктринальні, вказівні, обітничі, напоумлюючі, пророчі, історичні й типічні правди (вони мають означати те, що було визначено виразом «добрі засади»), в міру того, наскільки ми можемо їх зрозуміти в цей період нашого релігійного досвідчення, вони, будучи вже любимими правдами, не лише пробудять в наших серцях любов до Бога за добро, яке Він *нам учинив* (обов'язкову любов), але також за добро, яким Він є (безкорислива любов). Таким чином, за допомогою посвячуючої віри це оцінення Бога робить нас здібними насолоджуватися чиненням Його волі. Це насолоджування зростає разом з посвячуючою вірою аж до ступеня, в якому робить нас здібними посвячувати самих себе Богові, волю Котрого ми прагнемо чинити (Євр. 10:7, 9). Таким чином, першою функцією любові за допомогою віри є *зробити нас здібними представляти самих себе як жертви для Бога*.

Любов має й другу функцію, тобто *найбільш активної прикмети у виконванні нашого посвячення*. Віра ініціює всі кроки нашого посвячення й допомагає виконати їх, надія дає їм свій поштовх, послух дає їм та їхнім потребам свою рису підданості, але любов діє тут найбільше з усіх. Вона міцно надихає нас до навчання, зміцнення та заохочення братів та інших. Вона доставляє Богові наше кадило з найбагатшими запахами. Допомагає нам найкраще з усіх залишатися мертвими для себе й світу, а живими для Бога. Вона, очевидно, впроваджує нас в стан пильнування й молитов. Оживлює нашу енергію, щоб ми ставали щораз більше подібними до Христа в почуттях наших сердець. Вона більше, аніж інші речі, допомагає нам відлучати наші почуття від грішних, самолюбних, світових і блудних речей, як також ненавидіти, уникати й бути в опозиції до них.

Найбільш здібним чином вона утверджує наші почуття до небесних речей і чинить нас здібними вживати для Господа все наше людське.

Як з джерела вод витікає багато струмків, так і любов призводить до того, щоб з неї виростала майже кожна прикмета. Тому через це Апостол говорить про неї: «Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечестно, не шукає *тільки* свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить! Ніколи любов не перестає! [...]» (1 Кор. 13:4–8).

Якби Апостол хотів, то міг би показати й інші прикмети, які випливають з любові. Тому вона ініціює численні риси, а всі інші підтримує. Вона могутньо служить, щоб забезпечити рівновагу й кристалізацію характеру серед випробувань, і таким чином її функція діє в сфері визволення. Вона не лише сприяє через свою вірність в тренуванні самої себе до отримання перемог в особистих випробуваннях, але також, з можливим винятком віри, більше, ніж будь-яка інша прикмета, допомагає нашим іншим рисам характеру й робить легким наше зношення зла. Полегшує зношення проб і досвідчень. Далі, підтримує віру, головну поміч для отримання перемоги. Перемагає перешкоди, гасить страх смерті й гробу, а також більше, аніж будь-яка інша прикмета, буде обумовлювати наше осягнення нагороди й наш ступінь слави в Царстві. Вона є найбільшою прикметою (1 Кор. 13:13).

РОЗВИТОК ЛЮБОВІ

Подібно, як і у випадку віри і надії, тут виступають ті самі елементи: джерело, першорядні і другорядні чинники, а в загальному засоби її розвитку. Однак виникають певні відмінності у *вживанні* засобів — Духа, Слова і провидіння — її розвитку. В загальному це полягає на тому, що для її розвитку вжиті різні влади Духа, інші частини Слова і провидіння Господа, які

відрізняються від застосованих для вироблення віри й надії. Тому, говорячи ще в загальному, під час розвитку любові в нас діє та сама процедура, що й при формуванні віри та надії, тобто ті ж самі віхи, процеси, способи, порядок і методи. Однак будуть ще певні відмінності, бо в деяких деталях тут з'являються варіанти. Тому, розвиваючи любов, ми мусимо «докладати» до неї, підтримувати її активність і зробити її багатого. Ми мусимо утримувати її в посвяченому стані, спонукувати до активності, спричиняти її ріст, очищувати її від вад, зміцнювати, врівноважувати й кристалізувати. Ми будемо змушені відокремлювати її від поганих і невластивих цілей, гамувати зусилля інших почуттів і вад, щоб вони нею не контролювали, активізувати її, щоб вона безстрашно дивилась а лице злу, а також прив'язувати її до добра, наказувати їй служити справедливості й святості, а також застосовувати її для підтримки інших добрих рис характеру і зробити, щоб її власна діяльність пристосовувала її до себе самої й до інших рис характеру.

Що стосується її упорядкування в процедурному поступі, то на кожному етапі вона слідує за всіма іншими першорядними прикметами: вірою, надією, самоконтролем, терпеливістю, побожністю та братерською любов'ю (2 Петр. 1:5–7). В упорядкованих процесах процедури вона розвивається згідно з порядком кожного процесу. Немає встановленого порядку в способах і методах процедури в наших зусиллях розвинути любов. Також кожен не буде обов'язково робити однаковий натиск на ті самі методи. Відмінність між різними особами призведе до іншої реакції на різні методи. У розвитку любові помічним виявиться кожен із загальних і спеціальних методів для розвитку добра. Навіть кожен метод для подолання зла принесе певну допомогу. Вживаючи загальні методи, більшість із нас, правдоподібно, знайде майже однакову допомогу в застосуванні кожного з них. Без сумніву, найбільшу допомогу кожному з нас надасть перший і другий спеціальні методи для розвитку добра. Ними є: (1) піддання наших сердець під вплив Божого

Слова, зберігаючи в них відповідні частини цього Слова, і (2) наслідування Бога і Христа, побожно споглядаючи на Їхні характеристики.

ПРОБАЛЮБОВІ

Наша любов мусить бути випробувана (1) в її суті, тобто безкорисливій добрій волі, (2) в її елементах, тобто оціненні, симпатії або милосерді і жертві, і (3) в її предметах, тобто Богові, Христі, братах, усьому людстві й наших ворогах. Інакше кажучи, наша любов буде піддана під тиск несприятливих досвідчень. Вони природно будуть прагнути до ослаблення, компромісу або пригнічення нашої оцінки, симпатії або милосердя, відповідно до вимог випадку, а також нашої жертвенної служби у справі Бога, Христа, братів, цілого світу й наших ворогів. З Божої точки зору ці досвідчення мають на меті зміцнення, врівноваження та вдосконалення нашої любові. Вони напевно це довершать, якщо ми в них будемо поводитися властивим чином. Коли ми знаходимося в них, сатана пропонує нам звільнення або вказує на способи визволення з-під цього тиску. Однак, в будь-якому випадку виявиться, що це буде коштом нашої лояльності по відношенню до добрих засад. Його успіх в таких спокусах послабить, запровадить компроміс і остаточно витре любов з наших сердець. Якщо любов, переносячи цей тиск, іще продовжує вірно сама себе проявляти в перешкодах і труднощах, то вона здобуває велику користь. Ці проби вичистять з нашої любові усілякі елементи вад, які вона може мати, усунуть її слабості, і таким чином зроблять її чистішою та сильнішою. Вони щораз більше пристосують нас до слави характеру, подібного до Христового, до честі Посередничого Царства і до слави нашого ласкавого Бога. Такі проби, вірно перенесені, відлучать нас від невірних і відкинутих.

Подібно, як і у випадку віри й надії, любов буде випробувана через втрати, розчарування, зволікання, хвороби, болі, смуток, обмеження, втрати служби, наші помилки й помилки інших, невдачі, трудно-

щі, потреби, карання, опозицію, переслідування, пересівання ітд.. Коли ми будемо їх зазнавати, сатана вживатиме різні навіювання, щоб примусити нас припинити вправлятися в тому, чого навчає нас Святе Писання: в оціненні, симпатії або милосерді і жертвенній службі на користь Бога, Христа, братів, цілого світу й наших ворогів. Якщо ми виберемо недобру дорогу, щоб запевнити собі звільнення від цих проб, то втратимо це звільнення. Таким чином наша любов переходить пробу. Ми благословенні, якщо витривало переносимо ці проби в любові і через те перемагаємо в них.

Так само, як у випадку віри й надії, будьмо певні, що своїми власними силами ми не можемо переносити ці проби любові, але нашими Помічниками і Визволителями є: наш вірний і милосердний Отець і наш Старший Брат. Якщо ми сполягатимемо на Їхню допомогу і вірно скористаємося з Їхнього Духа, то будемо більше, ніж перемагати. У здобуванні перемоги в наших пробах любові для нас будуть корисними всі методи, але особливо з загальних методів найбільш корисними виявляться такі як: пильність, молитва і витривала рішучість до перемоги над злом і підтримування добра, а в даному випадку любові. Серед спеціальних методів найбільш корисними будуть такі: піддання наших сердець під вплив Слова через зберігання в них Його відповідних частин, а в цьому випадку тих, що стосуються любові; наслідування Бога й Христа, побожно споглядаючи на Їхню любов у пробах; підтримування любові за допомогою інших сильних рис характеру й протиставлення атакам зла неприступної любові. Ці методи, якщо будуть вірно використані, напевно зроблять нас переможцями в пробі любові.

СЛАВНІ НАСЛІДКИ ЛЮБОВІ

З-поміж усіх прикмет любов справляє найбільш славні наслідки Богові, іншим і нам. Безперечно, Бог дуже цим задоволений. Це найбільш пахучий аромат кадила, який ми жертвуємо Богові через Христа. Він більше задоволений цією прикметою, аніж будь-

якою іншою, тому що тренування в ній найбільше уподібнює нас до Нього і робить нас найбільшим благословенням для інших. Вона напевно більше, ніж будь-яка інша прикмета, шанує Бога, тому що вірне тренування в ній, більше від будь-якої іншої прикмети, показує іншим Його славну любов і виявляє спостерігачам Його чудесні винахідливі здібності для її вироблення. Насамперед вона проявляється в Його силах і приятелях, натомість дім Його слуг осягає лише обов'язкову любов. Ісус був підготовлений стати Осередком і Виконавцем Божого плану більше під впливом любові, ніж під впливом будь-якої іншої прикмети. Вона оживляла Апостолів до виконання справи, яка відповідно підготувала їх до того, щоб стати фундаментальними каменями небесного міста. Вона несла Євангелію до євреїв і поган, а також від краю до краю. Вона перемагала опозицію гріха, самолюбства, світовості і блуду під час збирання Малого Стада та будування його в кожному доброму слові і чині, під час давання світові свідоцтва про гріх, справедливість і надходяче Царство, під час допомоги тим, котрі переможуть як члени Великої Громади і як освічені Духом посвячені, але не сплоджені від Духа, а також під час допомоги, наданої для повалення імперії сатани. Жодна інша прикмета не виконала для Господа більшої служби в цій сфері. Вона в Царстві буде надзвичайно багатою головною активною прикметою в Христі і в Церкві, коли вони будуть валити всяке зло, впроваджувати всяке добро, давати світові можливість осягнути вічне життя, підносити слухняних до досконалості і пристосовувати вірних до вічного життя на цій землі.

Любов ніколи не перестане служити Богові. В майбутніх Віках після Тисячоліття вона буде головною прикметою, яка діятиме в Ісусі і Церкві в справі розширення майбутніх творчих діл Єгови. Таким чином вона справляє приємність, шанує й служить Богові більше, ніж будь-яка інша прикмета. Тренування в ній приносить нам більше добра, ніж інші прикмети, за можливим винятком віри. Хоча всякі добрі діла головним чином ініціює віра, то потім, після

їх започаткування, до діяльності приступає любов і вона головним чином є діяльною в їх виконанні. Наслідки, до яких нас приводить любов, обговорювалися в тій частині, де пояснювалося про її функції, тому не будемо тут їх повторювати. Немає потреби також обговорювати далі наслідки нашої маніфестації любові іншим, тому що це теж було зроблене там і коротко в цій частині.

Любов — це найкраща, найсолодша, найбільш блаженна, найбільш корисна, найбільш відсвіжуюча, найбільш ошасливаюча, наймиліша, найбільш жадана і найбільш приваблива прикмета у всесвіті. Віра й надія мають кожну з цих рис, але не в найвищій мірі, в якій їх має любов.

Тому саме з цього приводу, коли Апостол (1 Кор. 13:13) запевняє нас про тривалість цих трьох головних прикмет, то для любові, однак, визначає місце вищості: «А тепер залишаються віра, надія, любов, — оці три. А найбільша між ними — любов!».

Зауваження: Заголовок в оригіналі звучить «Charity». Переважно відповідником виразу «charity», який міститься в англійській Біблії, є вираз «любов» в українській Біблії. Ці вирази не мають ідентичного значення в обох мовах. «Charity» не тільки означає «любов» (безкорисливу), але також милосердя, доброзичливість, добродійність, милостиню і т.п.

ТР'76, № 287, стор. 50–62

ВЕЛИКА ГРОМАДА

(Докінчення статті з ТП № 21-22)

(142) Ми розуміємо, що ялівка (1 Мойс. 15:9; Образовий намет, 117–124) зображує Гідних (так Старожитніх, як і Молодих Гідних, і ці два класи виступають тут разом, будуючи зображені в одній тварині); коза — Велику Громаду, баран — клас Христа, горлиця зображує квазі-вибраних, лояльно віруючих в Закон і практикуючих справедливість тілесних Ізраїльтян, а голубине пташеня — квазі-вибраних поган і лояльних тимчасово виправданих християн. Розсікання тварин зображує повне посвячення тих класів, тип яких вони становлять. Залишення птахів нерозділеними зображує неповне посвячення тих Ізраїльтян і пробно виправданих, типом яких вони є. Цих п'ять класів в певних своїх членах (Старожитні Гідні були репрезентовані в Молодих Гідних, як члени того самого загального класу Гідних) були присутні, коли навесні 1916 року останній член Малого Стада був опечатаний на чолі. Всі вони як різні роди Авраамового насіння ма-

ють уділ в вірі в обітницю Авраамові (Гал. 3:7, 9). Всі вони будуть вжиті в різній мірі, відповідно до міри їхньої вірності в цьому житті на різних становищах, які вони займали, до благословення усіх родів на Землі під час реституції. Детальне пояснення цілого 15 розділу 1 книги Мойсея знаходиться в Р'59, 20–23. А тепер розглянемо певні образи, що зображують Велику Громаду, які показують, як високо Бог уживає цей клас, особливо в посередницькому Царстві.

ЯФЕТ І ЙОГО ЖІНКА

(143) 1 Мойс. 7:7–24 між іншими речами показує, що чотири людські пари були врятовані в Ноєвому ковчезі від прокляття потопу, а 1 Петра 3:20, 21 стверджує, що ці врятовані є типом посвячених. Ковчег зображує Угоду Авраама, втілення Божого задуму. Його центральним елементом є насіння Авраамове, Христос (1 Том, стор. 338), яке силою повторного наповнення та

реорганізації благословлятиме всі народи на Землі. Чотири вибрані класи, котрі під час їхнього вибору отримують в Угоді Авраама добре свідoctво віри, виразно типічно показані в чотирьох людських парах, які ввійшли до ковчегу.

(144) Ной, без сумніву, є типом нашого Господа, спадкоємця цієї праведності, яку ми отримуємо через віру (Євр. 11:7 — вираз «побоявшись» міг би бути краще переданий так: «маючи побожні схильності»). Ной та його жінка зображують Ісуса, Голову і Церкву, Його Тіло. В зв'язку з цим Сим, Яфет і Хам, а також їхні жінки зображують відповідно класи: Старожитніх Гідних, Велику Громаду, Молодих Гідних в вождях і членах. Ці класи під час Тисячоліття братимуть уділ в радісній службі нового наповнення Землі і благословення всіх народів.

(145) В Р '44, 29, кол. 1 читаємо: «Посланники Парусії та Епіфанії далі навчали, що Бог дуже сильно збільшить Велику Громаду в кількості, праці та впливі («розпросторить [...] Яфета» 1 Мойс. 9:27), дасть їй привілей публічного послання, яке перед тим посідало Мале Стадо, а також дасть їй Правду цього останнього («нехай пробуває в наметах він Симових») і підпорядкує їй Табірників («раб»). В зв'язку з цим виступає твердження, що «зоряні члени частково служитимуть Великій Громаді і, що Велика Громада довершить решту, як тільки останній зоряний член [з Малого Стада] залишить світ [...] після чого Велика Громада змушена буде служити сама собі при помочі безпосередньої служби, що походить від зоряного члена».

ДЕЯКІ РЯДИ КАМЕНІВ ХРАМУ

(146) 1 Цар. 7:12 в зв'язку з храмом Соломона показує, що в ньому було три ряди тесаного каміння, а навколо них ряд стятого кедрового брусся: (а) великий (зовнішній) двір, (б) внутрішній двір (порівн. 6:36), і (в) сіни. Здається, в антитипі (порівн. ТР '56, стор. 11, абз. 2) Епіфанічного Храму тесане каміння зображує особливо розвинені характери, а кедрове брусся зображує їх твердість, а три ряди є типом тих

трьох груп в кожному класі а саме: (в) три групи Господніх *посвячених* вибраних осіб у виправданні (сінях) складаються з Малого Стада, Великої Громади та Молодих Гідних; (б) три групи Великої Громади (левити як нові створіння) відповідають Кегатитам, Мераритам і Гершонітам, що зберегли своє *оживлене* виправдання (внутрішній двір) і (а) три групи Молодих Гідних (розвинутих разом з трьома групами Великої Громади), які зберегли своє *пробне* виправдання (великий двір). Таким чином в розміщенні Епіфанічного Храму Велика Громада зображена: (б) в своїх трьох групах відповідно до свого розвитку і (в) як ціле в своєму поєднанні з Малим Стадом і Молодими Гідними при кінці Віку Євангелії.

СОСНА З Ісаї 60:13 і 41:19

(147) Іс. 60:13: «Слава Ліванська [Ліван означає *білий*, а його вічно зелені дерева, слава Лівану, зображують справедливих як *антитипічних левитів*, Пс. 92:13, 14] прибуде до тебе [антитипічні левити будуть припроваджені до Ісуса й Церкви, 4 Мойс. 3:6–9], кипарис [Старожитні Гідні], сосна [Велика Громада] й бук [Молоді Гідні] *будуть* разом [співпрацюючи в службі], щоб приоздобити місце святині Моєї» — левити мали завдання (4 Мойс. 3:6–9) оздоблювати храм Господній.

(148) Іс. 41:19 відноситься до Тисячоліття, як виникає з контексту (наприклад, вірші 17 і 18, порівн. з Пс. 107:35; Іс. 35:6, 7; 44:3; Єз. 36:25–27; Е 15, 559, 560; Е 17, 331). Тут знову маслина (4 Том, стор. 798–800 [польськ.]) зображує Мале Стадо і як в Іс. 60:13: «кипарис, сосна й бук разом» зображують відповідно Старожитніх Гідних, Велику Громаду й Молодих Гідних. Співставлення інших трьох класів Тисячоліття, символізованих в перших трьох деревах, описаних в 19 вірші, подано в Р '67, стор. 24, абз. 3, де в'яснено, що вони зображують реституційні класи.

ПАЛЬМОВЕ ВІТТЯ

З 3 Мойс. 23:40 і Неем. 8:15

(149) Тексти: 2 Мойс. 23:16; 34:22; 3 Мойс. 23:34–36, 39–43 описують свято Кучок, або

зборів, під час яких Ізраїльтяни перебували в наметах, збудованих з віття різних родів дерев, вельми радіючи. Антитип Наметів був виразно описаний в літературі Правди (наприклад, в Е 6, 536; ТР '53, № 151, абз. 19; Е 10, 183–185, 218; Е 11, 399; ТР '55, № 161, стор. 9; ТР '63, стор. 53, кол. 2 і стор. 54, кол. 1) як стан остаточних становищ різних класів люду Божого Віку Євангелії, особливо в Жниві, як наслідок старань люду Божого, який був здібний підіймати ці зусилля. Ці остаточні становища класів показані в 40 в. як становища: Малого Стада («плоду гарного дерева»), Великої Громади («пальмові віття») класу другої смерті («галузки многолистого дерева») і Молодих Гідних («тополі»).

(150) Неєм. 8:15 перераховує п'ять видів галузок різних дерев, що використовувались під час свята кучок, яке святкували при одній з нагод. Галуззя зображує п'ять класів в своїх класових становищах: Мале Стадо (галуззя оливкове), пробно виправданих (галуззя дерева оливкового [соснового]), Молодих Гідних (галуззя миртове), Великої Громади (галуззя пальмове) і членів другої смерті (галуззя густолистого дерева). Порівн. Е 10, 183, 218; Е 6, 535.

РІЧКА ГІХОН, ЩО ВИТКАЛА З ЕДЕНУ

(151) 1 Мойс. 2:10–14 стверджує, що: «річка з Едену виходить щоб поїти край. І звідти розділюється і стає чотирма початками». Далі перераховує їхні назви: Пішон, Гіхон, Тигр та Ефрат. В антитипі, з-поміж людства, яке вважалось досконалим, і умов, які вважались доскональними, Бог розвинув вибраних в чотирьох класах, через які Правда, вода життя, впливає до всіх інших людей — в цьому житті і обмежено, але вповні і дарма — в Тисячолітті:

а) Мале Стадо (Пішон, *розпорошуюча, вільно пливуча*) в своїй службі для Правди охоплювало цілу сферу Правди та її Духа (Хавіла, *круг*), разом з правдою про Божественні справи, такі як: осягнення Божественної природи («золото тієї землі добре», порівн. 2 Петр. 1:4), здобування прав-

ди, яка є чистою і ясною (бделій — камінь — очевидно білий та прозорий — на колір манни, 4 Мойс. 11:7; ТР '58, стор. 121, абз. 13, порівн. Іс. 35:8) разом з науками, які стосуються Завіту Авраамового та Ноевого з їхніми відповідними ласками («камінь онікс», Е 11, 474, 475, 492.). В Тисячолітті від Христа в славі впливатиме «чиста річка живої води, ясна, мов кришталь, яка плистиме дарма» з ціллю благословення людства (Об. 22:1, 2, 17; Ів. 7:38).

б) Члени Великої Громади (Гіхон, *потік*), особливо її очищені члени, донесли Правду до багатьох, включаючи окремих осіб, які багато терпіли під прокляттям («оточує весь край Етіопії»). В Тисячолітті за посередництвом цього класу буде передане з Трону послання Правди при помочі Христа, щоб благословити людство (1 Мойс. 28:12; Ів. 1:51; Об. 7:15; Р '61, 84).

в) Старожитні Гідні (Тигр, *швидкий, гострий, суворий голос, звук*) від початку видали потужне свідоцтво Правди (Євр. 11–12:1), що також зроблять в Тисячолітті стосовно багатьох, враховуючи тих, які жили за межами номінальної Церкви (Ашшур).

г) Молоді Гідні (Ефрат, *потік, бризкотливий*), четвертий вибраний клас, що usługовує тепер і буде служити в Тисячолітті відсвіжуючими Пrawdami на користь людства. Таким чином Бог уживає чотири вибрані класи для передавання іншим людям відсвіжуючої Води Життя.

ПАГІРОК АКРА В ЄРУСАЛИМІ

(152) На підставі Пс. 72:3 в Е 4, 320–321 брат Джонстон стверджує: «Цілий цей Псалом описує тисячолітнє панування Христа, доводячи, що Єрусалим символічно буде резиденцією уряду». В Єрусалимі є дві гори, — Сіон і Морія, — які зображують відповідно небесну і земну фази Царства, тобто, Христа і Тисячолітніх Старожитніх Гідних як дві вищі влади Царства. Там також є три погірки, — Акра, Безета і Офел (Офел, підвищення, яке заселялось Нетинейми після повернення з вигнання, Неєм. 3:26, 27), — які зображують відповідно підрядні влади Царства,

тобто: Велику Громаду в небесній фазі, Тисячолітніх Молодих Гідних, а також Посвячених Табірників Епіфанії в земній фазі. Люд Божий Віку Євангелії очікував допомоги і отримував її Від Нього за посередництвом тих п'яти класів, тих п'яти символічних підвищень Єрусалиму, а його люд Віку Тисячоліття поступатиме подібно (Пс. 121:1, 2).

(153) Три пагорки, Велика Громада й два вищі земні класи (тисячолітні Молоді Гідні й Посвячені Табірники Епіфанії) тут чітко відокремлені від двох підрядних земних класів: непосвячених *квазі*-вибраних і невибраних. Брат Джонсон подає, що «низинний відрізок» Єрусалиму (Е 12, 526) символізує два підрядні реституційні класи. Після в'яснення, що ці дві гори із своїми пагірками зображують «дві фази Царства» він стверджує: «Долина між ними символізує реституційний клас: вищі частини — *квазі*-вибраних, віруючих Євреїв і вірних виправданих через віру, а нижчі частини — невіруючих в цьому житті Євреїв і поган». Думкою Пс. 72:3 здається є здогадування, що дві фази Царства, що співпрацюватимуть з підрядними владами Царства (Великою Громадою, Молодими Гідними та Посвяченими Табірниками Епіфанії) будуть використані Єговою для благословення людства (тих *квазі*-вибраних, які в цьому житті не посвятились і невибраних) справжнім і тривалим миром (порівн. в. 7), а також успіхом в справедливості в Тисячолітті.

ЗАПИС В Книзі Ісаї 49:8–12

(154) Іс. 49:8–12 описує тисячолітні класи й умови. «Гори» з 11 віршу, так як «гори» і «пагірки» з Пс. 72:3, становлять п'ять підвищень в Єрусалимі — Сіон, Морія, Акра, Безета та Офел. Вони відповідно зображують: Мале Стадо, Старожитніх Гідних, Велику Громаду, Молодих Гідних і Посвячених Табірників Епіфанії. Окремим і відмінним від Великої Громади та інших класів є клас реституційний — «народ» (в. 8, порівн. з Мойс. 16:15), включаючи тих, котрі в Тисячолітньому Царстві будуть звільнені з ув'язнення смерті і темноти (в. 9).

(155) Вожді «Св. Єг.» та інші, зауважуючи схожість між словами 9 і 10 віршів, які стосуються до реституційного класу, та Об. 7:9, 14–16, які стосуються до Великої Громади, другорядного духового класу, зробили помилковий висновок, що Велика Громада є земним класом. Подібність тут є тому, що Христос, великий Пастир під керівництвом Єгови пастиме і Велику Громаду, яка є вівцями з кошари Віку Євангелії («з цієї кошари», Ів. 10:16) і реституційний клас — «інші вівці» (порівн. Мат. 25:31–40; Еф. 1:10; Кол. 1:20).

ДОСЛІДЖЕННЯ Ісаї 60:17 і Пр. 30:28

(156) Іс. 60:17 у згоді з контекстом показує, що під час Тисячоліття буде загальний добробут і великі благословення, як наслідок певних знаменних змін, доконаних Богом. Правдоподібно, вірш 17 (так, як вірш 13) вказує на чотири вибрані класи:

а) Мале Стадо, члени якого в своєму земному житті мали виправдану людську природу (мідь, див. Образовий Намет, стор. 18) отримали замість цієї земної природи Божественну (золото, порівн. Мал. 3:3; 2 Тим. 2:20; 2 Петр. 1:4).

б) Члени Великої Громади, які також в період свого людського побуту мали виправдану людську природу (залізо, вказує на їхню силу через Христа у виправданні, але Велика Громада є другорядним класом в службі щодо Малого Стада, оскільки залізо не настільки цінне, як мідь) отримали взамін від Бога духову природу, нижчу від божественної (срібло, що знову вказує на другорядність цього класу, оскільки срібло не настільки цінне, як золото; отже вони не сидітимуть на троні, але служитимуть перед троном, Об. 3:21; 7:15; будуть, як пагорок — Акра — порівняно з горою — Сіон).

в) Старожитні Гідні теж посідали недосконалу людську природу (дерево) під виразом смерті Адамової, а в «воскресінні життя» замість неї отримують від Бога (Ів. 5:29) в «кращому воскресінні» (Євр. 11:35, 40) досконалу людську природу (мідь).

г) Молоді Гідні (каміння, яке вказує на другорядний клас в стосунку до Старожит-

ніх Гідних в службі; оскільки каміння не таке цінне, як дерево, так як в 2 Тим. 2:20 глиняний посуд не такий цінний, як дерев'яний) подібно мають недосконалу людську природу, а отримують від Бога замість неї в «воскресенні життя», в «кращому воскресінні» досконалу людську природу в своїй силі (залізо тут знову ж вказує на другорядний клас, оскільки залізо не таке цінне, як мідь; їм будуть дані перш «видіння», аніж «сни», Йоїл 3:1; вони будуть як пагорок — Безета — в порівнянні з горою — Морія).

(157) Чудові речі dokonує Бог для свого лояльного посвяченого люду у забиранні менш вартісного і надаванні набагато ціннішого! Під юрисдикцією цих чотирьох вибраних класів в їх досконалому стані після dokonання Богом цих влаштувань, реституціоністи напевно будуть тішитись великим успіхом в своїх починаннях і миром («дозором твоїм зроблю мир») і ніхто вже не позбавлятиме їх плодів їхньої праці («твоїми ж начальниками — справедливості!»; порівн. Іс. 65:21–25; Мих. 4:4). Людство відчує велику різницю під зверхництвом досконалих правителів — вибраних — в порівнянні з тим, що було під урядом дуже недосконалих правителів в «теперішньому злому світі», в якому людство дуже погано трактувалось і зловживалось.

(158) В Пр. 30:24–28 представлені чотири вибрані класи: Мале Стадо, Старожитні Гідні, Молоді Гідні і Велика Громада, як вони є проілюстровані в своїй мудрості і т.д., відповідно до того, що є сказано про мудрість і т.д. мурашок, борсуків, сарану та павука. В ТР '46, стор. 76, кол. 1, абз. 2 ці класи представлені разом, так як вони є на перший погляд «малі на землі, та вони вельми мудрі» (в. 24). Про Велику Громаду, проілюстровану через павука, є сказано: «Велика Громада, раз заплямлена і огидна в сваволі, яка в кінці знайде місце перед тронном» (в. 28).

НАДАВ НА ГОРІ СІНАЙ

(159) В 2 Мойс. 24:1–11 зображені певні тисячолітні чинності Христа (Мойсея, в. 9), Старожитніх Гідних (Аарона), Великої Гро-

мади (Надава), Молодих Гідних (Авігу) та 70 провідників з-поміж Старожитніх і Молодих Гідних (сімдесят Ізраїлевих старших). Типи тих класів, що сходили на гору («І вийшов [...]» в. 9) зображують п'ять груп, приступаючих до своїх спеціальних тисячолітніх привілеїв та обов'язків, оскільки кожен із наведених класів матиме окремі і різні спеціальні тисячолітні привілеї та обов'язки. Між іншими вони матимуть привілей бачити Бога очима свого зрозуміння, оскільки Він поступово об'явиться їм в маєстаті Своєї тисячолітньої Правди, влаштувань і діл («і вони споглядали на Бога», вв. 10, 11). Зір, про який тут говориться, не є фізичним зором, який матиме актуально Мале Стадо і Велика Громада. Очевидним є те, що тут мовиться про духовний зір, оскільки під час Тисячоліття ніхто із Старожитніх і Молодих Гідних не побачить Бога матеріальними Очіма. Вияснення цього антитипу знаходиться в Е 11, 413.

ЯКІВ В СЦЕНІ ПЕРЕОБРАЖЕННЯ

(160) Видиво переображення, яке відноситься до Царства, записане в Єв. Мат. 16:27–17:9; Мар. 9:1–9 і Лук. 9:26–36. Коли Христос, Голова і тіло, об'явиться під час славного панування посередницького Царства, то три класи вибраних Божих слуг очима свого зрозуміння побачать велич Христа і ознайомлять всіх інших з Його «владою та присутністю» разом з тим, що почують зі свідоцтв, які стосуються Христа в Старому Заповіті (Мойсей), а також в Новому Заповіті (Ілля); оскільки Ст. Заповіт особливо подає пророцтва та історії, які стосуються Іллі, котрий мав прийти і «відновити все» (Мат. 17:11, Діаґлотт; 2 Том, стор. 242). Здається, що Старожитні Гідні в своєму Тисячолітньому уряді (Пс. 45:17) зображені через Петра; Велика Громада, як духові істоти в своєму Тисячолітньому уряді — через Якова; а Молоді Гідні в своєму Тисячолітньому уряді — через Івана. Таким чином ці чотири вибрані класи зображені в Тисячолітньому Царстві: Царське Священство і три групи антитипічних левитів — Старожитні Гідні зображені че-

рез Петра, Велика Громада — через Якова і Молоді Гідні — через Івана. Ці три групи становитимуть дуже зацікавлених спостерігачів за діяльністю і поступом славного Царства та Його прекрасним ділом (див. також ТР '74, стор. 46, 47).

АНГЕЛИ НА ДРАБИНІ ЯКОВА

(161) 1 Мойс. 28:12, 13 подає опис сну Якова про драбину, який показує виконання Божого плану, так як він об'явлений в Угоді Авраама, з ціллю благословення усіх родів землі. Внаслідок викупної жертви Ісуса. Син Чоловічий, Голова класу Христового та підрядні члени Його Тіла, за короткий час створить основи комунікації (драбину, Ів. 1:51; 1 Тим. 2:5, 6, 4 Том, стор. 766 [польськ.]) між людством та Царством небесним. Остаточно там будуть посланці Божі — Старожитні і Молоді Гідні, а в духовій сфері Велика Громада (Об. 7:15) — активні особи на цьому рівні в єдності між людством та небесною фазою Царства. («Ангели Божі виходили й сходили по ній» — Р '61, 84). Вдячність Богу за цю перспективу доброї єдності та гармонії між людством і небесною сферою, виникаючої з великої викупної жертви Сина Чоловічого і наданих нею засобів.

АНТИТИПІЧНИЙ ГАД НА СХІД ВІД ЙОРДАНУ

(162) 4 Мойс. 32 і Єг. 1:12–15 показує, що Велика Громада отримала спадщину в небі. Згадані тексти вияснені в Е 4, 450, 451; Е 12, 517. Насліддя 2 ½ поколінь на схід від річки Йордан є типом післятисячолітнього спадку Малого Стада (Рувим [то син], первородний), Великої Громади (Гад [рать] — 1 Мойс. 30:11; 49:19; Іс. 65:11) і Молодих Гідних (половини покоління Манасії [той, хто дає забуття]). Ці 2 ½ покоління при наближенні до краю Ханаанського становлять тип трьох вибраних класів: Малого Стада, Великої Громади і Молодих Гідних, що наближались до тисячолітнього Царства. Посідання ними «великих стад, дуже численних» (4 Мойс. 32:1) в момент наближення до Йордану є типом того факту, що

три вибрані класи будуть кормити Правдою багатьох живучих при кінці Віку Євангелії, приготавляючи їх до входу в новий вік.

(163) А 9 ½ поколінь із своїм насліддям на західний бік річки Йордан є типом квазі-вибраних (включаючи Посвячених Табірників Епіфанії, типом яких є друга половина покоління Манасії з західного берега Йордану) і невибраних. Два з половиною покоління мусили допомогти своїм братам з дев'яти з половиною поколінь в боротьбі і перемаганню своїх ворогів на західному боці Йордану, перш, аніж вони самі могли осістись у власному спадку, розташованому на схід від Йордану. Це є типом того, як Мале Стадо, Велика Громада та Гідні мусять в тисячолітньому посередницькому Царстві приймати участь в духовній боротьбі на користь квазі-вибраних і допомагати їм у здобуванні їхньої вічної спадщини, перш, ніж самі зможуть навічно оселитись в своїй власній післятисячолітній спадщині.

ПІСЛЯТИСЯЧОЛІТНІ АНТИТИПІЧНІ СИНИ

(164) Вдячна пісня з 2 Мойс. 15:1–21 є типом символічних небес і землі, започаткованих після повалення впавших ангелів та відступних людей при кінці Малого Періоду. Мойсей (в. 1) є типом Ісуса й Церкви, як натхненого композитора цієї чудової пісні спасіння. Сини (чол. рід) Ізраїля, які приєднались у цій пісні, є типом Старожитніх і Молодих Гідних, а також Великої Громади і дуже правдоподібно ангелів, які покаялись і відродились. Таким чином існує чотири, а можливо й п'ять духових класів, котрі об'єднуються в цій вдячній пісні на небі.

(165) З іншого боку, Маріям та інші Ізраїльські жінки (в. 20 і 21) є типом двох земних класів: Маріям, яка провадила жінок в співанні цієї пісні, є типом квазі-вибраних, особливо Посвячених Табірників Епіфанії. Всі інші жінки зображують невибраних, «невіруючих Євреїв та поган з передтисячолітніх часів, які будуть вірними як реституціоністи». Як Маріям ке-

рувала співом інших жінок, які повторювали після неї приспів, так *квазі*-вибрані, першорядний клас реституціоністів, а особливо Посвячені Табірники Епіфанії, попровадять Вдячну пісню на землі, а невивбрані, другорядний клас реституціоністів, будуть після них повторювати, співаючи цю прекрасну пісню (Об. 5:13, Подобиці в ТР '49, стор. 34–40).

(166) Таким чином ми закінчили всебічне вивчення Святого Письма, щодо Великої Громади. Напевно можна додати більше, але вище наведеного повинно бути достатньо. Сподіваємося, що всі були і будуть благословенні внаслідок цих досліджень. Привілей в службі приготування цієї частини антитипічної колони на гробі Рахіль був вельми оцінений. Члени Великої Громади в посвяченні й триванні виявили

гідну рекомендації ревність. Їх поступове відхилення, повторене попадання в гріх, певний ступінь невірності з причини більшої чи меншої міри гріха, блуду, самолюбства а також (або) світовості до рівня втрати своїх корон, які декотрі ледве втратили, натомість як інші в своєму найгіршому стані ледве уникнули другої смерті, служить нам остерігаючим прикладом. Ми радіємо, бачачи, що цей клас, хоча більш-менш опанований вадами, є лояльним в серці і духовно відродився із свого нечистого стану (Гал. 6:1). Ми задоволені багатьма доказами Христової подоби в них, особливо тими, котрі вони виявили, коли знову стали вірними і радіємо прекрасним перспективам для них в Царстві.

ТР '80, № 309, стор. 21–25

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ

СКІЛЬКИ АБЗАЦІВ ПОТРІБНО ДОСЛІДИТИ

Скільки абзаців потрібно дослідити на одній вериянській лекції?

Це залежить від довжини розглядуваного абзаца. Декотрі абзаци можуть бути дуже короткими, а предмет який в них вміщено легким. В такому випадку можна легко дослідити декілька абзаців. З другої сторони абзац може бути довгим, а тема в ньому такою глибокою, що його не можна легко і півністю, з пожитком дослідити на одному зібранні. Є дві крайності, яких потрібно уникати: (1) поверхового пробігання лекції, при дослідженні великої кількості абзаців, бо тоді ми не добиваємось з них глибин думки і рясного благословенства, яке міститься в тих цінних правдах, представлених в тих абзацах; і (2) проведення багато часу над абзацем, приділяючи велику увагу незначним деталям лекції, коли

довгі розважання відводять далеко в бік, а також говоріння про невідповідні справи і частини Святого Письма, які не стосуються розглядуваного (котрі повинні бути залишені на кінець дослідження), бо тоді для багатьох лекція може стати нудною, навіть не дуже корисною, і може декотрих допровадити до втрати зацікавленості. Це подібне до втрати відчуття краси краєвиду лісу з приводу дерев. Отже, бажаною, задовільняючою дорогою є посередня, котру ми повинні відшукати.

ТР '66, № 227, стор. 60

ВІДЧИТУВАННЯ ВІДПОВІДЕЙ

Коли той хто провадить зібрання ставить вериянські питання, то чи брати повинні мати книжки розгорнені і читати з них відповіді?

Звичайно ми не повинні так чинити. Лекції повинні бути всіма старанно вивче-

ні в дома, перед приходом до збору, щоби можна було відповідати на запитання без читання з розгорнутих книжок. Отож книжки повинні бути загорнені, коли ставляться питання і даються відповіді. Книжки можуть бути розгорнені лише при відчитанні абзаців, як переказ дискусії. Відповідь відчитувана з книжки є лінивством, некорисним звичаєм. Тому лінивством, бо означає занедбання дослідження в дома, і підготовки до досліджування лекції в зборі, і некорисним, бо не служить для міцного прийняття розумом і серцем думок лекції, бо це можна найкраще зробити лише при добрій підготовці в дома. Коли ми були дітьми, то вчителі в школі мудро забороняли нам відчитувати відповіді з книжок, але наполягали, щоб попередньо ми готувались до уроків вдома, а потім повторяли те, що зрозуміли і запам'ятали. Вони так чинили, бо знали, що це було результативним способом вивчення наших уроків. А ми коли були працюючими і справжніми учнями, то поступали згідно їх повчань. Як ми це чинили на вимогу наших світських вчителів, то чи не повинні принаймі так чинити для наших релігійних вчителів? Тим більше, через таку підготовку вдома до наших зборових лекцій, віддамо честь Господу, взаємно допомагатимемо одні одним і отримуємо благословення, через знання і ласку. В той же час відчитання відповідей з розгорнутої книжки дасть мало користі в тих трьох речах, про які сказано вище.

ТР '66, № 227, стор. 61

СТАВЛЕННЯ РІЗНИХ ЗАПИТАНЬ НА ВЕРИАНСЬКОМУ ДОСЛІДЖЕННІ

Чи під час дослідження абзаца мають ставитись братами питання не оперті на вивченому абзаці, і чи потрібно їх обговорювати головуючому та цілому зборові?

Звичайно так не повинно чинитись. Головуючий повинен тактовно сказати щось таке: «Мені приємно бачити твою зацікавленість Божим Словом, але тому, що це питання не належить до досліджуваного

тепер предмету, то ввічливо прошу поставити це питання тоді, коли буде досліджуватись відповідний абзац, який пригадає нам це питання». Коли це питання є зовсім незв'язане з лекцією, то слід ввічливо попросити того, хто поставив питання, щоб він поставив його при кінці лекції, коли дано можливість його поставити. Обговорення під час дослідження тих питань, котрі не належать до лекції, веде до розпорошення уваги і занехаювання досліджуваного предмету. Воно також розвиває злі привички розумового блудження і перешкоджає зосередженню уваги на досліджуваній лекції. Однак невідповідні питання не повинні бути зовсім усунені. Потрібно по закінченні лекції на кожному зібранні призначити якийсь час для питань, які не належать до досліджуваної лекції. Отже тут радимо, щоб на кожному зібранні після регулярного дослідження був призначений якийсь час для ставлення братами таких запитань, які будуть обговорюватись збором.

ТР '66, № 227, стор. 62

ЗІБРАННЯ ШКОЛИ ПРОРОЧОЇ

Прошу пояснити яким є властивий метод провадження зібрань шкіл пророчих і як часто вони повинні організовуватись?

Такі школи задумані для тренування здібних братів на старших, до урядів як пастирів і до публічних промов і до викладів Божого Слова. Частота тих зібрань залежить від числа братів, які зголосились. Коли зголошується вісім або десять братів, такі зібрання можуть відбуватись щотижня, а коли зголошується тільки один або два брати, то оди раз в місяць. Двох промов по 20 або 30 хвилин вистарчить на одне зібрання. Як зголоситься тільки один брат, то промова може тривати 30 хвилин або більше. Промовці повинні самі вибрати свої предмети, але так як ми рекомендували зборові в Філядельфії, так подібно рекомендуємо всім, аби предмети були оперті на одному або більше зарисах з наших різних рисунків, наприклад: «Плану Віків»,

«Тіні Скинії», і рисунку «Великої Піраміди», і т.д. Брати повинні збиратись на школу пророчу не під час регулярного зборового зібрання, але на спеціальному зібранні, організованому, аби виголосити одну, або дві промови. Слухачі повинні записувати кожний пункт, котрий вимагає поправки, щодо навчання, мови, жестів, постави, виразу лиця і т.д. Записування таких речей, не має на меті непристойне критикування, а лише висловлення в Господньому Дусі позитивних насунень думки для промовця, направлених, аби йому допомогти вдосконалитись як промовець. Пастор і старші повинні бути першими, котрі звернуть увагу на помилки а тоді, коли інші мають ще щось додати до того, що вже було сказано пастором і старшими, нехай висловляться. Нехай не буде непристойної критики, або вишукування вад, але кожен нехай виразить позитивну критику. Мотивом критики повинно бути добро всіх, а особливо промовців. По закінченні висловлення насунення думки, промовець повинен подякувати братам за їх поміч. Ті, котрі готують такі промови, знайдуть під заголовком статті «Підручник Для Старших» (ТР '24, стор. 52), багато корисних думок для підготовки своїх промов. Зібрання школи пророчої повинні розпочинатись і закінчуватись так само, як регулярні зборові зібрання, тобто піснею і молитвою, а їх час і місце повинні бути оголошені за тиждень до проведення. Гаряче рекомендуємо всім зборам організувати такі школи пророчі, коли зголошуються брати, котрі надаються до обрання. В практичних цілях, заохочуємо також пастирів, старших та дияконів зборів (якщо ще того не

чинять) брати участь в школі пророчої, аби здобути практику в поясненні простих зарисів Правди. Час від часу в школі пророчої, можна проводити взірцеві лекції вериянського дослідження і подавати при його кінці поправки, як пояснено повище. Нехай Господь благословить цю працю!

ТР '66, № 227, стор. 62

ВЕРИЯНСЬКІ МЕТОДИ ВЖИВАНІ ДИЯКОНАМИ

Коли дияконам дається привілей провадження зібрань дослідження, то чи вони повинні вживати вериянські методи, в такий же спосіб, як старші, чи ж повинні вжити їх як головуючий чи головуюча так, як це представлено в ТР '66, стор. 60, кол. 1, 2?

Вони повинні вжити вериянські методи, в такий же спосіб, як старші, хіба би збір просив їх, щоб зробили інакше. Дуже часто дияконам дається привілей провадження зібрання дослідження з думкою, що це їх розвине, і вони потім стануть старшими. Звичайно є бажано, щоб вони провадили зібрання, так як це чинять старші. Це дає зборові можливість кращого спостереження і зауваження ступеня їх здібності. В декотрих випадках збір знає, що диякон є дуже обмежений в здібностях провадження зібрання і тому може прагнути, або й просити, аби він провадив зібрання тільки як головуючий. Як правило це буває в тих випадках, коли нема старших і дияконів з більшими здібностями, аби могли услужити.

ТР '71, № 258/259, стор. 90

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

Редактор:

Bernard Hedman,
Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:

Piotr Woźnicki

Адреса для переписки:

290071 м. Львів, п/с № 4027